

Stredtýždňové večerné bohoslužby po 3.po VN – 28.4. Vlachovo / 29.4.2021 Gočovo

Živý Kristus nech je aj v túto chvíľu s nami.

Lukáš 24:19-27 „Ježiš im riekol: a čo? Odpovedali Mu: čo sa stalo s Ježišom Nazaretským, ktorý bol muž prorok, mocný v skutkoch a slovách pred Bohom a pred všetkým ľudom, ako Ho veľkňazi a naši poprední mužovia dali odsúdiť na smrť a ukrižovať. A my sme sa úfali, že On vykúpi Izrael, ale dnes je už 3 deň, ako sa to všetko stalo. A naplnili nás úžasom aj niektoré ženy spomedzi našich, ktoré na svitani boli pri hrobe, a keď nenašli Jeho telo, prišli a povedali, že sa im aj anjeli zjavili, ktorí hovoria, že žije. I niektorí z našich odišli ku hrobu a našli tak, ako aj ženy povedali, ale Jeho nevideli. On im riekol: ó, nerozumní a leniví srdcom veriť všetko, čo hovorili proroci! Či to Kristus nemusel pretrpieť a tak vojsť vo svoju slávu? Potom počnúc od Mojžiša a všetkých prorokov, vykladal im v Písmach všetko, čo bolo o Ňom“.

Ako sa máš? Ta nie dobre. Čo sa stalo? A potom nasleduje vyliatie duše človeka, ktorý mal zlý deň alebo zlý život. Vyliť si pred niekým srdce je dobrou terapiou. Len treba dať pozor, komu čo hovoríme, pretože nie každý má schopnosť byť empatický, vypočuť nás, pomôcť nám a nerozširovať naše problémy ďalej. **Aj po psychickej stránke je však dobré mať dobrého priateľa, ktorému naozaj môžeme povedať: dnes som mal zlý deň a on sa opýta: čo sa stalo a my môžeme povedať všetko, čo nám ublížilo, čo nás zranilo, čo si nesieme ako bolesť v duši.**

Ježiš kráča po boku dvoch učeníkov. Hovorili spolu a to je dôležité aj pre náš zdravý psychický život. Ježiša síce nevideli, ale On bol blízko nich. Tak ako týmto učeníkom aj nám niekedy smútok bráni vidieť Božie konanie. A tiež sme si hovorili, že je zlé opúšťať spoločenstvo cirkvi, pretože sami v tomto svete – ako veriaci ľudia – neobstojíme. Dnes nám tento príbeh otvára tieto témy:

Máme si uvedomiť, kým Ježiš je a čo pre nás urobil – tí dvaja mali o Ježišovi celkom dobré informácie, na základe toho vieme, že museli patriť k Jeho nasledovníkom. **Vedeli, že On je Ježiš z Nazareta** – poznali Jeho rodinu, prácu, Jeho pole pôsobnosti. **Vedeli, že bol prorokom** – to znamená, že Ho počúvali a vnímali Ho ako pokračovateľa starozmluvných prorokov poslaných od Hospodina. **Vyznali o Ježišovi, že bol mocný v skutkoch a slovách** – vnímali, že On nie je ako ostatní učiteľia, ale že Jeho slová majú moc a že koná veľké skutky uzdravenia, vzkriesenia, zmeny života a pod.

Keby sme my dnes mali o Ježišovi niečo vyznať pred ľuďmi, čo by to bolo? Čo je z Jeho života a pôsobenia pre nás dôležité? Čo by sme vyzdvihli? Našou úlohou je poznávať Pána Ježiša a to sa dá iba cez čítanie a počúvanie Jeho slova. Nemáme možnosť sa Ho dotknúť, vidieť, počuť naživo, preto nám nič iné nezostáva iba študovať Písmo a v ňom poznávať Ježiša – nielen ako historickú osobnosť z Nazareta, nielen ako proroka nadväzujúceho na starozmluvných prorokov, ale predovšetkým ako nášho Pána a Spasiteľa. Takže: čo by sme dnes my povedali o Ježišovi?

Hovorili aj o tom, kto môže za Ježišovu smrť – v tej dobe ani nemali iné informácie a neboli schopní to rozoznať. Pravdepodobne im všetko vysvetlil Ježiš počas obdobia zjavovania. Teraz za Ježišovu smrť obviňovali veľkňazov a vtedajšiu duchovnú i politickú smotánku. Hovorili pravdu. Hoci nie celú. Ježiša odsúdili na smrť a ukrižovali tí, ktorí mali moc a tak sa im zdalo, že oni za všetko môžu. **Až neskôr kresťanská cirkev vyznávala, že za Ježišovu smrť netreba hľadať vinníkov v ďalekej minulosti a len v Izraeli, ale že zodpovedným za ukrižovanie Ježiša je každý jeden hriešnik. Lebo odmena za hriech je smrť. Pán Boh nechcel, aby zomreli všetky Jeho deti a tak obetoval toho jedného Syna. Ježiš sám išiel na kríž, dobrovoľne podstúpil mučenie a ukrižovanie, aby ľudstvo pochopilo lásku, ktorú má Boh k nám.**

Je ľahké obviňovať druhých za čokoľvek. Je jednoduché zvalovať vinu výhradne na veľkňazov, zákoníkov či Piláta. Všetci musíme prijať zodpovednosť za to, že Ježiš zomrel na kríži. Áno, vinní sú náboženský predstavitelia, pretože sa báli, že stratia svoj vplyv a moc v národe, že prídu o všetky výhody a postavenie. Áno, vinný je aj Pilát, pretože mal strach, že by ho rímsky cisár odvolal z jeho pozície a on by prišiel o všetky peniaze, majetok a možnosti, ktoré z jeho funkcie vyplývali. Áno, vinný je aj Judáš, ktorý svoje vlastné predstavy povýšil nad Ježišovu vôľu a cestu. Vinní sme my všetci. Každý jeden z nás. Pretože ak by nebolo našich hriechov, Ježiš by nemusel zomrieť. Ak by sme boli schopní dodržať zákon, Ježiš by nemusel zomrieť. Preto: ak hľadáme vinníka, pozrime sa do zrkadla. To my sme tí, kvôli ktorým Ježiš zomrel na kríži.

Naše cesty nie sú Božie cesty a naše myšlienky nie sú Jeho myšlienky – tí dvaja zároveň Ježišovi povedali, aký bol ich plán, ich očakávanie ohľadom Ježiša: my sme si mysleli, mali sme nádej, že Ježiš vyslobodí Izrael. Mysleli na vojenské vyslobodenie, na porážku Rimanov a tak oslobodenie Izraela spod ich nadvlády a otrockej moci. **Toto dúfanie v Ježiša ako Kráľa s mečom, ako vojaka v zbroji, ako Mocnára s rozkazovačným hlasom, ako Pána schopného mobilizovať mužov do vojny, bolo v tom čase v Izraeli úplne normálne. Preto očakávali, že Hospodin pošle Mesiáša, ktorý ich povolá do armády a vojenskými prostriedkami porazí ich úhlavného nepriateľa.** Lenže ich očakávania nekorešpondovali s Božím plánom. Pánu Bohu nešlo o nepriateľa v podobe

človeka, ale hriechu. Pán Boh nechcel bojovať zbraňami s ostrým, ale láskou a obetavosťou. Pán Boh neposlal Mesiáša, ktorý bude kričať a mobilizovať, ale Pána, ktorý v pokore pôjde ako baránok vedený na zabitie. On chcel Mesiáša, ktorý zbaví ľudí toho najväčšieho nepriateľa – hriechu, zla, diabla – všetkých ľudí, nielen Izrael. Tak veľmi vzdialené boli predstavy Božieho ľudu a samotného Boha.

Ale aj v našom prípade je to podobné. Máme svoje predstavy o tom, ako by mal Pán Boh konať, čo a kedy by mal robiť, ako by mal zasahovať, ako uplatňovať svoju spravodlivosť a ako by mal riadiť náš život, tento svet, ako by mal trestať našich nepriateľov. Chceli by sme Mu radiť. Len aby sme nedopadli ako Jób, ktorý tiež chcel Pánu Bohu svojím spôsobom poradiť a nakoniec zostal s otvorenými ústami a musel v pokore vyznať: „Uznávam, že Ty všetko môžeš a nijaký Tvoj zámer nemožno prekaziť. Hovoril som o tom, čomu som nerozumel, o veciach, ktoré mi boli príliš divné a neznáme. Vypočuj ma, prosím! Budem hovoriť, budem sa pýtať a Ty ma pouč“ (Jób 42). **Nehovorme Bohu o svojich predstavách akoby sme Mu nechceli dať na výber, ale nechajme sa Pánom poučiť o Jeho cestách a plánoch pre náš život i tento svet. Nevnucujme Bohu svoje predstavy, ale dovoľme Jemu, aby uskutočnil Jeho predstavy pri nás.**

Učenci neverili, že Ježiš žije – počuli svedectvo žien, ale nepišli im dôveryhodné. V tej dobe veľmi veľa svedectvo ženy nezavážilo. Kým svedectvo 2 mužov bolo považované za pravdu, ani 10 žien nebol dostatočný počet na to, aby muži uverili ich správe. Preto tí dvaja akoby s pochybami rozprávajú o vzkriesení Ježiša. Zaujímavé je, že nezavážil ani ten fakt, že sa ženám zjavili anjeli, ktorí im zvestovali, že Pán vstal. **Ale ako to už býva: muži si pravdepodobne povedali – kto vie, čo tie videli, ženy majú veľkú fantáziu a zvyknú veci brať viac emocionálne a nie príliš reálne. Všetko mohlo byť inak. To by sme možno pochopili. Ale tí dvaja hovorili aj o mužoch učeníkoch, ktorí išli ku hrobu. Ten našli prázdny, ale Ježiša nevideli.** A to znamená, že ak niečo nevidím, nie je to skutočné, nie je to pravda.

Tak veľmi sa nám podobajú tí dvaja. Aj my pochybujeme. Aj my spochybňujeme svedectvo iných. Ani my nie sme vždy presvedčení, že náš Pán je živý a prítomný pri nás v každom čase. Ak o tom, že Ježiš žije, pochybujeme, potom je otázka či máme dosť viery na to, aby sme verili aj v iné veci: ak neveríme v živého Krista, ako môžeme veriť, že počuje naše modlitby, že je prítomný pri nás vo svojom slove, pri sviatostiach, v chráme a na každom kroku. Ak neveríme v živého Krista, ako môžeme veriť, že On má schopnosť z nás robiť lepších ľudí a meniť náš charakter na svoj obraz. Ak neveríme, že Ježiš je živý, ako môžeme veriť, že On má moc uzdravovať, pomáhať, meniť situácie. Ak neveríme v živého Pána, potom nemôžeme veriť ani vo večný život. Nevera vo vzkriesenie Krista nám berie všetky nádeje aj zmysel nášho života a viery. **Viera v Ježiša ako vzkrieseného a večne živého Pána nám dodáva silu, je našou mocou, je zmyslom nášho života, je dôvodom našej nádeje na večnosť. Ak Kristus nevstal z mŕtvych je prázdna, zbytočná naša viera. Ale ak vstal, všetko nadobúda krajší zmysel. Nebuďme preto leniví srdcom veriť v to, čo je napísané v Písme o Ježišovi a čo aj my sami môžeme zažívať vo svojom živote.**

To, čo sa stalo s Ježišom sa stať muselo. Kvôli nám a pre nás. A práve preto, že sa tak stalo aj my si pred Ním, živým Pánom, môžeme vyliat' svoje srdce v každom čase. Nemusíme sa báť byť pred Ním pravdiví, autentickí a úprimní. On je predsa náš milujúci Pán.

A čo sa dnes máme naučiť?

Pripomínajme si, čo pre nás a kvôli nám Ježiš musel vytrpieť

Nezabudnime, že aj my sme vinní za Ježišovu smrť

Naše cesty nie sú Božie cesty, ale môžu sa nimi stať

Verme v živého Pána, lebo táto viera nám prináša úľavu a útechu v čase, keď je naše srdce smutné a život ťažký. Amen.